

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

منتشر شده در یونگه ولت - Junge Welt

نویسنده: کنوت ملنتین

برگردان: حمید علوی

۱۱ اگست ۲۰۲۲

شارلاتان بازی و کلاهبرداری

سه بیانیه، شش تضمین: ایالات متحده گزینه های خود را با اظهارات متناقض در مورد تایوان باز نگه می دارد.

از منظر ایالات متحده، سیاست این کشور در زمینه شنج بین جمهوری خلق چین و حاکمان بالفعل جزیره تایوان به طور رسمی توسط «سه بیانیه مشترک»، «شش تضمین» و روابط تایوان تعیین می شود.

هیچ یک از این موارد طبق قوانین بین المللی الزام آور نیست.

با این وجود، این اسناد تأثیر پایداری دارند، زیرا زمانی که دولت واشنگتن یا سیاستمداران منفرد ادعا می کنند که «هیچ تغییری» در سیاست ایالات متحده در مورد چین ایجاد نشده است، دائماً از آنها استفاده می شود.

این سه بیانیه، بیانیه های مشترکی است که توسط دولت های چین و ایالات متحده در ۲۸ فبروری ۱۹۷۲، ۱ جنوری ۱۹۷۹ و ۱۷ اگست ۱۹۸۲ منتشر شد.

قانون روابط تایوان (TRA) قانونی است که در ۱۹ اپریل ۱۹۷۹ توسط کنگره ایالات متحده تصویب شد و از اول جنوری ۱۹۷۹ به طور ماسبق به اجراء درآمد.

در آن روز، پس از توافقی که در دسامبر ۱۹۷۸ حاصل شد، روابط عادی بین دولتی بین ایالات متحده و چین اجرایی شد.

«شش تضمین» بیانیه ای است که دولت ایالات متحده در جولای ۱۹۸۲ به دولت تایپه و کنگره ایالات متحده صادر کرد تا بیانیه های ارائه شده در سومین بیانیه مشترک پیشاپیش واجد شرایط و صلاحیت باشد.

اولین بیانیه که در جریان سفر رئیس جمهور ریچارد نیکسون و هنری کیسینجر، مشاور امنیت ملی او به بیجینگ توافق و منتشر شد، از جمله تعهد به فرمول «چین واحد» را شامل می شود: «طرف امریکائی اعلام می کند: ایالات متحده می پذیرد. که همه چینی ها در دو طرف تنگه تایوان معتقدند که تنها یک چین وجود دارد و تایوان بخشی از چین است. دولت امریکا این موضع را زیر سؤال نمی برد. این سازمان مجدداً علاقه خود را به راه حل مسالمت آمیز مسأله تایوان توسط خود چینی ها تأیید می کند. «یک مشکل عمده با این فرمول هوشمندانه این است که این در مورد حزب گومیندان که در سال ۱۹۷۲ به تنهایی حکومت می کرد اعمال شده است، اما برای حزبی که در حال حاضر در تایپه قدرت را در اختیار دارد، یعنی حزب دموکراتیک مترقی (DPP) این توافقنامه به رسمیت شناخته نمی شود.

با به رسمیت شناختن رسمی چین توسط ایالات متحده، که از اول جنوری ۱۹۷۹ اجرائی شد - از آنجائی که جمهوری خلق بر این نکته یعنی عدم به رسمیت شناختن تایپه اصرار داشت - قطع روابط بین دولتی با تایوان برای امریکا اجتناب ناپذیر بود.

قانون روابط تایوان، که در همان زمان لازم الاجراء شد، به منظور تعریف ویژگی جدید روابط بین واشنگتن و تایپه بود.

یک آژانس امریکایی در پایتخت تایوان راه اندازی شده است تا بیشتر وظایف یک مأموریت دیپلماتیک را انجام دهد. این قانون همچنین هر دولت ایالات متحده را ملزم می کند که «تجهیزات دفاعی و خدمات دفاعی تایوان را به مقداری که ممکن است برای حفظ قابلیت دفاع شخصی کافی لازم باشد، ارائه کند.»

هر گونه تلاش برای تأثیرگذاری بر آینده تایوان از طریق ابزارهای کاملاً صلح آمیز - مانند تحریم ها و اقدامات تحریمی - باید به عنوان «تهدیدی برای صلح و امنیت در غرب اقیانوس آرام» و باعث نگرانی جدی تلقی شود.

سومین بیانیه مشترک ۱۷ گست ۱۹۸۲ حاوی وعده ای از سوی دولت امریکا به چین است مبنی بر این که این کشور سیاست بلندمدت فروش تسلیحات به تایوان را دنبال نخواهد کرد و آنها را چه به لحاظ کیفی و چه از نظر کمی فراتر از محدوده سال های اخیر افزایش نخواهد داد. به عکس، واشنگتن قصد دارد «به تدریج این فروش ها را کاهش دهد و در طول زمان به یک راه حل قطعی برسد.»

اما در همان زمان، این تعریف دوباره توسط «ضمانت های شش گانه» زیر سؤال رفت. آنها از جمله می گویند که ایالات متحده با تاریخ پایانی برای تحویل تسلیحات موافقت نکرده است و خود را متعهد به مشورت با جمهوری خلق قبل از فروش تسلیحات نکرده است.